

Credință sau necredință

Dacă unul își argumentează necredința cu aceea, că el se află într-o societate bună, pentru că cele mai mari spirite și cei mai profunzi gânditori din toate timpurile au ajuns la negarea creștinismului și la respingerea Bibliei, atunci el face o afirmație pe care n-o poate dovedi. Într-adevăr, cuvântul apostolului rămâne mereu adevărat că „nu *sunt* mulți înțelepți potrivit cărnii” [1 Corinteni 1.26], ci că „Dumnezeu a ales lucrurile *nebune* ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți” [1 Corinteni 1.27]. Dar, cu toate acestea, pot fi citate multe exemple, că și unele dintre acele așa-numite „mari spirite” și unii dintre „savanții iluștri”, fie că au fost oameni cu adevărat credincioși, fie că s-au reîntors totuși în cele din urmă din căile lor spirituale greșite la credința în singurul Dumnezeu viu și la Cuvântul Său revelat.

Filozoful Fichte este în acest sens un exemplu grăitor. Acest gânditor și căutător al adevărului, foarte talentat, a trecut prin multe transformări în cercetările sale filozofice. Dar odată, puțin înainte de moartea sa, când un student i-a spus că el nu înțelege multe lucruri din scrierile sale, Fichte și-a pus mâna pe Evanghelia după Ioan, care stătea deschisă în fața sa, și a spus: „Citiți Evanghelia după Ioan! În ea veți găsi tot ce gândesc. Țineți-vă de ea!”

Și renumitul scriitor suedez, Strindberg, care aproape toată viața lui s-a dedicat necredinței publice, în ultimii ani ai vieții sale a devenit de altă părere. Pe când zăcea pe patul de moarte, a luat Biblia, care era lângă el, și-a apăsat-o pe piept și a spus cu glas auzibil: „Am terminat cu viața. Bilanțul este făcut și *acesta este singurul lucru corect!*” Spunând acestea, el a arătat spre Biblie.

Deja multe sisteme doctrinare ale spiritului uman s-au prăbușit ca un castel din cărți de joc, mai ales în momentele când au avut de trecut proba grea a autenticității lor: în fața morții care se apropia. Oare *credința ta*, cititorule, pe care ți-ai făurit-o laolaltă din tot felul de păreri omenești, va rezista ea în acel ceas care se apropie și pentru tine? Matthias Claudius, de la fostul ziar „Wandsbeker Bote”, a scris odată frumosul cuvânt: „Avem nevoie de Unul care ne ridică și ne menține în timp ce trăim și care să ne pună mâna sub cap când trebuie să murim”. Nu trece indiferent pe lângă acest Unul. Predă-te Lui ca proprietate a Sa!

Profundă este și acea întâmplare din casa unui bărbat erudit, care prin cercetările sale științifice ajunsese complet pe calea unui ateu și a caracterizat credința devotatei sale soții ca nebunie, halucinație și caracter retrograd. Și pe copiii săi a încercat deja de timpuriu să-i câștige pentru concepțiile sale, ceea ce a și reușit, spre durerea adâncă a mamei credincioase. Atunci, fiica de doisprezece ani, odorul tatălui, s-a îmbolnăvit de moarte și în ciuda întregii științe medicale, tânărul suflet se pregătea să părăsească cortul trupesc înfierbântat de febră. Trebuia, spre adâncă durere a părinților, să-și ia rămas-bun pentru lumea aceasta.

„Tată”, a spus atunci copilul muribund și l-a privit plin de teamă și pătrunzător, „să mor acum în credința *ta* sau în credința *mamei?*”

Atunci, omul mândru de cunoașterea sa a căzut în genunchi lângă patul copilului său și a strigat hohotind de plâns:

„*Mori în credința mamei!*”

Dar această cea mai grea oră a vieții sale a devenit ceasul întoarcerii sale la Dumnezeu.

Acesta nu este deloc un caz izolat. Dar ferice de cel care nu așteaptă cu întoarcerea sa la Dumnezeu până vin peste el loviturile grele ale sorții! Ferice de cel care nu-și reține hotărârea până la sfârșitul vieții! Atât de repede se poate întâmpla să fie prea târziu! Pentru că cine știe dacă tu mai ai înaintea ta o viață așa de lungă, ca, așa cum auzim de multe ori spunându-se din nechibzuință, să mai „devii evlavios” la bătrânețe, sau dacă în floarea anilor tăi nu vei fi răpus dintr-odată? Nimeni. Dar aceasta este sigur, că nu poate să existe o adormire fericită pentru nimeni care toată viața sa a trecut pe lângă Mântuitorul și Salvatorul sufletului său, pe lângă El, care a venit să-i mântuiască pe oamenii pierduți și să dăruiască viața eternă tuturor celor care cred în lucrarea Sa minunată, săvârșită pe Golgota.

Dragă prietene, vrei tu, ca la această bătaie a lui Dumnezeu la ușa inimii tale, să dai iarăși un răspuns de refuz? Deja mulți au făcut-o și mai târziu au trebuit să recunoască disperați, că au greșit cu prețul sufletului lor nemuritor. Așa că nu întârzia să apuci chiar astăzi mâna întinsă a dragostei lui Dumnezeu, care vrea să te păzească de grozăvia eternă - s-o apuci cu hotărârea:

Necredincios eu nu mai vreau
Să trec așa prin viață,
Nici dragostei în drum să-i stau,
Căci dragostea-i măreață.
Să fie-a Ta inima mea
Ca, Doamne, eu, spre lauda Ta
De-acum să îmi duc traiul.

G. H.

Titlul original: „Glaube oder Unglaube?”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 72-75.